

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Hvis man regner det ud, var der altså 10 dage til besvarelsen. Skrivelsen gik øjeblikkelig til statsbanerne og til generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet samt naturligvis til departementet.

Når besparelserne ikke var større, og når man måtte tage et vist forbehold, hvad jeg i høj grad godkendte, da det blev sagt til mig, var det simpelthen af den grund, at vi allerede tidligere — det ærede medlem hr. Kolbjørn ved det formodentlig ikke — i en skrivelse mange måneder før havde givet spareudvalget besked om afgiftsforhøjelser og besparelser på indtil 2,5 mill. kr. indenfor det egentlige departement, altså bortset fra postvæsenet og jernbanerne. Med det kendskab, det ærede medlem hr. Kolbjørn har til finansloven, vil det ærede medlem vide, at det er besparelser på mere end 10 pct.

Med hensyn til besparelser for postvæsenets vedkommende siger man naturligvis til mig, hver gang der er tale om besparelser: vi ved, vi skal spare — og jeg tror, det er rigtigt; men når man i fjor havde en indtægt på postvæsenets konto på mellem 15 og 16 mill. kr. og i år måske knap og nap kan holde balance, er det en følge af lønstigninger — også andre stigninger, men i alt væsentligt lønstigninger. Jeg tror ikke, at det ærede medlem eller nogen i denne sal ville mene, at det var muligt indenfor postvæsenet at forandre disse forhold.

For statsbanernes vedkommende gør nøjagtigt det samme sig gældende. Langt den største post er den stigende lønningskonto og forhøjelserne for brændsel, kul og olie og materialer i det hele taget. At der foregår rationaliseringer, har jeg tidligere gjort rede for. Enhver vil ved henvendelse til generaldirektoratet for statsbanerne kunne overbevise sig om det. Disse meget store stigninger under ministeriet for offentlige arbejder er altså forsåvidt fastlåse. Generaldirektøren for statsbanerne sagde til mig, at han havde da ikke noget imod, hvis han måtte nedskære forrentningskontoen eller amortisationskontoen med 10 pct., men det mente jeg ikke var meningen.

Udgifterne til det egentlige departement under ministeriet for offentlige arbejder, som vi kan sige at vi på en helt anden måde behersker, er altså nedskåret tidligere. Derfor har jeg ønsket at gøre disse bemærkninger overfor det ærede medlem og det høje ting, når der tales om besparelser. Iøvrigt kan jeg som eksempel på, hvor svært det er at spare, nævne vejudgifterne. Der tror jeg at samtlige partier i denne sal meget, meget

gerne vil vise venlighed, og jeg kan godt sige, at det virkelig var under et vist pres i fjor, at tilskuddet til kommunerne blev forhøjet fra 75 til 95 mill. kr. Til gengæld blev de egentlige anlægsudgifter på vejvæsenets konto nedsat fra 49 til 35 mill. kr. Det er holdt. Jeg kan nævne i denne forbindelse, at vi også for telefonens vedkommende — jeg vil naturligvis ikke ønske arbejdsløshed — har nedsat anlægskontoen fra 129 mill. kr. i fjor til 111 mill. kr. i år. En yderligere nedsættelse ville aldeles ikke være forsvarlig under hensyn til arbejdssituationen. Jeg tager kun disse tal, således som jeg kan huske dem, for at vise, at det billede, det ærede medlem hr. Kolbjørn gav og naturligvis gav efter bedste overbevisning, ikke rummede den hele sandhed.

(Kort bemærkning).

Gregersen: Jeg bad om ordet for en kort bemærkning efter den højtærede indenrigs- og boligministers tale. Jeg ville have sagt til ministeren, at det var en god tale, efter at otte ministre havde sagt absolut nej til at gå ind på det forslag, der var stillet af det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Det nuværende ministerium har i de svar, der er oversendt til spareudvalget, sagt et klart og tydeligt nej til at gå videre ad sparevejen. Det, der interesserede mig endnu mere, var den højtærede indenrigs- og boligministers bemærkning om det, der kunne komme, når en depression satte ind. Det er, hvad jeg for mit vedkommende sagde i oktober 1950. Hvis der kommer en landbrugskrise, som vi havde den i 1930'erne, og så det offentlige har en udgift på 5 milliarder kr., så at de samme folk samtidig med tabet i deres indtægter skal bære disse mægtige byrder, hvor er vi så henne? Så vil det gå sådan, som det gik under sidste krise, da vi havde en Cornelius Petersen, en Kylling, en Knud Bach; der vil rejse sig en bevægelse, der smager af oprør. Det burde ministeriet i tide — ikke nu, man burde tidligere have set, at det begynder at vakle derude — have været indstillet på, sådan som jeg sagde det i 1950: man skal ikke vente, til syndfloden er over os.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg skal ikke blande mig i den almindelige debat, der foregår, men blot gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Gregersen.

Jeg sad i formiddags og fulgte med interesse behandlingen af de ændringsforslag, der foreligger til finanslovens tredje behandling, og så der, at det ærede medlem er medfor-